

Arrest

nr. 98 442 van 7 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 9 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 augustus 2012. Deze beslissingen werden op 21 augustus 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 september 2012 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is van Servische nationaliteit, geboren te Sombor op (...) 1964.

Op 25 september 2006 heeft verzoekster een visum kort verblijf (type C) aangevraagd om professionele redenen. Dit visum werd van ambtswege afgeleverd door de ambassade.

Op 23 november 2006 heeft verzoekster een visum kort verblijf (type C) aangevraagd met het oog op een familiebezoek. Dit visum werd van ambtswege afgeleverd door de ambassade.

Op 1 augustus 2007 heeft verzoekster een visum lang verblijf (type D) aangevraagd als student. Dit visum werd van ambtswege afgeleverd door de ambassade.

Op 1 september 2008 heeft verzoekster zich aangemeld bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Marcinelle teneinde in het huwelijk te kunnen treden.

Verzoekster is op 22 november 2008 gehuwd met een Belg.

Op 1 april 2009 heeft verzoekster een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend.

Verzoekster werd op 29 september 2009 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Uit het rijksregister blijkt dat verzoeksters echtgenoot sinds 3 september 2010 als alleenstaande staat ingeschreven te Fleurus (stuk 1).

Op 1 mei 2011 werd een negatief samenwoonstverslag opgesteld.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft op 26 juli 2011 een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 2 augustus 2011. Tegen deze beslissing tekende verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. X d.d. 28 oktober 2011 werd het beroep verworpen.

Op 15 november 2011 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) in.

Op 9 augustus 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.11.2011 werd ingediend door :

B., Z. (R. R. :[...])

nationaliteit: Servië

geboren te S. op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België

verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen bedreiging is voor de vrede, de openbare orde of de nationale veiligheid van België, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (betrokkene verblijft sinds 2007 in België, heeft Nederlandse lessen gevolgd, is werkwillig en heeft reeds gewerkt, kan een uitgebreide cv voorleggen, was ingeschreven aan de Vrije Universiteit Brussel, heeft een vrienden- en kennissenkring en legt getuigenverklaringen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980."

Eveneens op 9 augustus 2012 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

"Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum"

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. Aldus beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde terzake over een gebonden bevoegdheid.

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat tegen verzoekster reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 26 juli 2011. Het beroep dat tegen onder meer dit bevel werd ingediend werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 69 459 d.d. 28 oktober 2011. Dit wordt tevens niet betwist door verzoekster. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoekster niet en levert voor haar geen nut op omdat verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 juli 2011 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden

(RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekster prima facie geen wettig belang heeft bij haar beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het eerder bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van haar middelen voert verzoekster enkel een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Opdat verzoekster nog steeds belang zou hebben, dient zij aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden waarin zij zich heden ten dage bevindt verschillen van de feitelijke omstandigheden waarin zij zich bevond op het ogenblik dat haar het eerste bevel werd gegeven en dit om aan te tonen dat er gegronde reden voorhanden zijn waardoor verweerder het eerste bevel van 26 juli 2011, dat ondertussen definitief is geworden, niet meer ten uitvoer zou kunnen leggen. Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoekster op geen enkele wijze uiteenzet waarin haar situatie gewijzigd zou zijn. In het administratieve dossier zijn hiervan evenmin indicaties terug te vinden. Op een zeer vage wijze zet verzoekster uiteen dat zij contacten heeft, relaties heeft aangeknoopt en vriendschappen heeft gesloten. Zij toont echter niet aan dat deze relaties, contacten, vriendschappen pas tot stand zijn gekomen na het verstrekken van het eerste bevel en dit daargelaten de vraag of dergelijke relaties, contacten, vriendschappen, waarvan niet het minste bewijs voorligt, al zouden volstaan om een schending van artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoekster aan te tonen.

Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij nog belang heeft bij haar beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert drie middelen aan. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht en van de ministeriële instructie van 19 juli 2009. In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel en in het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster licht haar eerste middel toe als volgt:

“Aangezien de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht;

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

2.

Doordat de aangevochten beslissing dd. 9.8.2012, betekend dd. 21.8.2012, geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, hoger voldoende uiteengezet onder I "De feiten" en DVZ voldoende bekend (gelet op de afgifte van alle in het verleden aangewende stukken aan DVZ via de gemeente per aangetekend schrijven), en bestaande in hoofde van verzoekster, waar zij simpelweg vaststelt dat : "[...]" (Verzoekster citeert integraal de eerste bestreden beslissing)

Besluit zij derhalve volledig onterecht dat verzoekster geen verblijfsrecht heeft in België, wat geleid heeft tot de bestreden beslissing; Terwijl overeenkomstig art. 62 van de vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiële motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoekster het recht op verblijf aan betrokkene te weigeren ;

De RvV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen ;

Aangezien in casu de vreemdelingenwet niet preciseert wat onder buitengewone omstandigheden dient verstaan te worden ;

Dat de rechtspraak niet oplegt dat het om overmacht dient te gaan ;

Dat de Ministeriele Instructie van 19.7.2009 het bestaan van buitengewone omstandigheden vermoedde ;

Aangezien het vernietigen van voormelde Ministeriële Instructie door de Raad van State, in de praktijk niet betekent dat de in deze Instructie opgenomen criteria niet meer van toepassing zouden zijn ;

Dat de toenmalige Minister van Binnenlandse Zaken, na tussenkomst van het arrest van de RVS beloofde elke zaak individueel te zullen bekijken en beoordelen, praktijk dewelke door de huidige Staatssecretaris eveneens voortgezet wordt, doch in casu niet toegepast werd ;

Aangezien mocht DVZ de feitelijke omstandigheden onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat verzoekster geen familie heeft in België doch zij zich wel degelijk in een prangende humanitaire situatie bevond en bevindt , nl. :

- een vrouw van 48 jarige leeftijd, van Servische nationaliteit, België legaal binnengekomen in haar hoedanigheid van student en nadien gehuwd en

- vervolgens, niettegenstaande zij enige kostwinner was van het gezin, zij door haar echtgenoot verlaten werd ; haar verblijfsrecht werd haar ontzegd niettegenstaande beroep, doch ook deze procedure liep uiteindelijk negatief af ;

- deze laatste drong haar een echtscheiding op zodat zij thans volledig gescheiden is en volledig op zichzelf aangewezen ;

Dat de door verzoekster aangevoerde definitie van prangende humanitaire situatie (= "Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet kan van ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden , zodat een verder verblijf in België, de enige oplossing is) door DVZ niet betwist wordt; dat bovendien DVZ niet gebonden is door de door haarzelf opgestelde lijst van voorbeelden en het Vademecum er nog aan toevoegde : "Een bijzondere aandacht zal gaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep " ; met als voorbeelden :

vrouwen en kinderen die mishandeld, misbruikt of uitgebuit zouden zijn geweest ;

personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is ;

Aangezien het derhalve duidelijk is dat verzoekster haar enige redding erin bestaat dat zij zal geregulariseerd worden ;

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd in overtreding met art. 8 van het EVRM hetwelk rechtstreekse werking heeft in België (zie infra) ;

Aangezien uit de motivering nergens blijkt dat DVZ verder onderzoek gedaan heeft ;

Dat het onderzoek naar de al dan niet criminele toestand van verzoekster of het feit dat de door haar aangehaalde elementen het voorwerp kunnen uitmaken van onderzoek in het kader van art 9 § 2 in casu niet terzake doen: in het kader van de ontvankelijkheid werd geen rekening gehouden met de door verzoekster ingeroepen feitelijke omstandigheden ;

Dat deze beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid in hoofde van verzoekster ;

Dat het middel bijgevolg ernstig is ;

Dat DVZ also een beslissing neemt zonder met alle elementen aanwezig in het dossier rekening te houden ; dat dit een regelrechte schending inhoudt van de formele motiveringsplicht en de beginselen

van behoorlijk bestuur, zoals door de Franstalige kamers van de Raad van State reeds eerder geoordeeld werd (RVS 1.10.2009, nr 196.577 en RVS9.12.2009, nr 198.507) ;
Dat de Raad van State casseert met deze arresten 2 principearresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV 31.7.2008 nrs 14.727 en 14.731) die stelden dat de overheid enkel verplicht is een aangehaalde schending van fundamentele rechten te beoordelen vooraleer een bevel het grondgebied (sic) af te leveren ;
Dat het middel bijgevolg ernstig is ;”

Aangaande de aangevoerde schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt toegelicht dat het feit dat betrokkene reeds lang in België verblijft, Nederlandse lessen heeft gevolgd, werkwilgig is en reeds gewerkt heeft, een uitgebreide CV kan voorleggen, was ingeschreven aan de VUB, een vrienden- en kennissenkring heeft, het feit dat betrokkene geen gevaar vormt voor de vrede, nationale veiligheid, openbare orde, behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en dat deze elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, § 2 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven in de bestreden beslissing en dit om reden dat niet zou zijn geantwoord op alle elementen die zij heeft ingeroepen, dienen de middelen onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel vergt *in casu* een onderzoek van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is

voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder onderstreept terecht in de nota dat het bestuur een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in de aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster gaat in haar eerste middel uitgebreid in op de vernietigde instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet en stelt dat deze instructie het bestaan van buitengewone omstandigheden vermoedde. Ze verwijst naar het *vademecum* en wijst erop dat verzoekster voldeed aan punt 2.1 of B, met name de categorie van mensen in een prangende humanitaire situatie. Ze preciseert dat zij behoort tot de groep van vrouwen en kinderen die mishandeld, misbruikt of uitgebuit zouden zijn, of personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is.

Aangaande de aangehaalde instructie merkt de Raad op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd, zoals aangegeven door verzoekster, vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Hieruit volgt duidelijk dat er eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden. Bijgevolg dienen dus wel buitengewone omstandigheden te worden aangegeven in de aanvraag om machtiging tot verblijf en dient verzoekster aan te geven waarom een langdurige procedure of een langdurig verblijf in België een buitengewone omstandigheid is, die haar verhindert haar aanvraag via de normale procedure via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland in te dienen.

Daargelaten de vraag of er al een administratieve praktijk bestond waardoor verzoekster er mocht van uitgaan dat indien haar aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria dit automatisch inhield dat haar aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, dan nog zou deze praktijk *contra legem* geweest zijn. Uit het bovenstaande blijkt dus dat de buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond.

Uit de aanvraag blijkt dat verzoekster zich niet enkel op de instructie heeft gebaseerd doch in haar aanvraag ook duidelijk buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen waarom zij haar aanvraag niet kon indienen bij de bevoegde consulaire of diplomatieke post. Zij riep hiervoor haar prangende humanitaire situatie in, stellende dat zij vier jaar legaal in België verbleef alvorens dat haar verblijfsrecht werd beëindigd. Verder stelt zij dat zij een alleenstaande verlaten vrouw op middelbare leeftijd (47 jaar) is met verwijzing naar de instructie. Daarnaast stipt zij aan dat haar verwijdering een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken gelet op haar persoonlijke en familiale situatie en tot slot stelt zij aan dat haar activiteiten, met name een arbeidscontract van onbepaalde duur, in België een constante aanwezigheid vereisen.

Aangaande de instructie heeft de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat deze is vernietigd en dat bijgevolg de criteria niet langer van toepassing zijn. Het volstond dus niet te verwijzen naar het feit dat mevrouw zich in een prangende humanitaire situatie bevond en een alleenstaande verlaten vrouw van middelbare leeftijd is, zonder te verduidelijken waarom dit mevrouw in de onmogelijkheid stelt haar aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post. Wat betreft de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM motiveert de bestreden beslissing dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en dat verzoekster niet aantoonde dat er nog andere familieleden in België verblijven. Aldus werd dit argument ook beantwoord in de bestreden beslissing.

De Raad stelt echter vast dat verzoeksters derde argument, met name dat zij een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft waardoor haar permanente aanwezigheid in België vereist is en waardoor dit volgens haar in haar hoofde een buitengewone omstandigheid uitmaakt, niet wordt beantwoord in de bestreden beslissing. Het komt niet toe aan de Raad om zelf te gaan beoordelen of een dergelijke arbeidsovereenkomst al dan niet een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Dienaangaande kan verzoekster gevolgd worden waar zij stelt dat niet alle feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak in ogenschouw werden genomen. Met haar betoog maakt verzoekster een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een verder onderzoek van het eerste middel en de overige middelen niet kunnen leiden tot een ruimere vernietiging, worden deze niet verder onderzocht.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 9 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing gericht tegen voormelde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 augustus 2012.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU